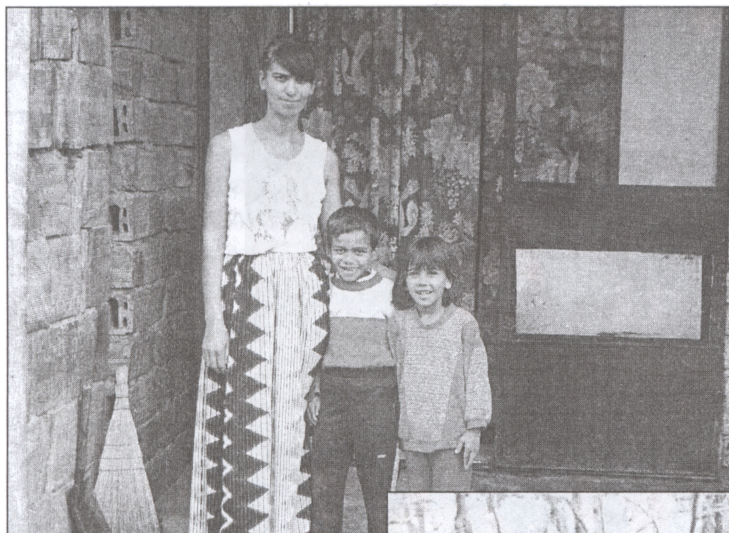

затруднено положение и преценихме, че по-добре да имаме едно дете и да задоволим всичките му нужди, отколкото няколко и да бъдат лишени, незадоволени” (м., 27 г., Лом).

Сред много и от по-възрастните информатори също се оформя

становището, че по-добре е младите да имат по-малко деца. „...Аз знам от мен си, аз имам пет деца. Винаги мислиш за сина си. Повече го обичаш. Най-малкият син, искат, ще имат второ. След една-две

години. Те мислят да го заплануват. Детето му ако беше момче, той нямаше да иска да прави второ. Повече не искат, от две деца повече не искат. Труден е животът, не могат да се издържат деца. И на мен тъй ми казват “Животът е друг”. Почти целият квартал не искат повече деца, животът не е като едно време. Искат децата всичко да имат, каквото има българинът и те да имат. Искат животът им да бъде осигурен. Да живеят нормално като бял човек. Целият квартал младите

не искат повече от едно-две деца. Ние държим на момчетата, да има наследник. Ако има син, аз съм длъжна като баба, той на сина ми момче, трябва да му помагам, да му давам. Синът си е син.... Ще правят, ще правят до момче. Иначе ставаме женско царство и двамата сина имат момичета” (ж., 52 г., фичери, Стара Загора). „Ние в Рудник (село в